

Николай Лилиев

Нощта ще ни изплаче
свойте тайни...

НОЩТА ще ни изплаче своите тайни,
денят ще ни целуне като брат
и ние с тебе, две души незнайни,
ще полетим в незнаен свят.

Пред нашият път светкавици ще минат,
изгубени по техните следи,
сред небесата вечни ще застинат
душите ни като звезди.

Загледани в далечните предели,
где гасне бавно затъмнена шир,
душите ни, мечти безплътнобели,
облхвани от светъл мир,

сред свят покой, безпаметни ще питат:
кои са тия призрачни земи,
где вихрите крила бездомни сплитат
и като дъжд скръбта ръми?

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7776>]